

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Marcella Bell

Öt perc alatt királyné

Lucy Monroe

Ragyognak még a csillagok

Jackie Ashenden

Az eltévesztett ajtó

 HARLEQUIN[®]
Minden perce különleges[™]
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2020, Marcella Bell – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Stolen to Wear His Crown* (Harlequin Mills & Boon, Presents)

© 2021, Sophie Pembroke – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *After the Billionaire's Wedding Vows...*

(Harlequin Mills & Boon, Presents)

© 2021, Jackie Ashenden – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Pregnant by the Wrong Prince*

(Harlequin Mills & Boon, Presents)

• Fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 73. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-173-0

Az Arany Júlia a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Marcella Bell

Öt perc alatt királyné

1. FEJEZET

Mina Aldaba mély levegőt vett, és végigsimított a haján. Nem mintha ez bármit is segített volna a göndör fürtjeinek megszelídítésében. A művészien faragott ajtó másik oldalán ültek a parlament férfi és női tagjai – azok az emberek, akik hamarosan eldöntik, hogy végre be tudja-e tartani apjának tett ígéretét, vagy sem.

Úgy, mint a haja, ő is nagyon makacs volt. Mindent, amit tett, teljes szívéből és legjobb tudása és lelkiismerete szerint tette. Ez hozta őt az ajtó ezen oldalára, csupán centiméterekre attól a lehetőségtől, hogy elérje mindazt, amire valaha is vágyott.

Kiegyenesítette a hátát, de a gyomrában nem múlt el a görcs.

Szokás szerint fekete nadragkosztümet és fehér blúzt viselt. Az egyenes szabás a szükséges komolyságot kölcsönözte nőies alakjának. A tiszta vonalak eltakarták a női idomok minden jelét, amit ő nagyon értékelt, tekintve formás fenekét és dús mellét. Amikor tizenkét évesen eldöntötte, hogy tudós lesz, nem számított arra, hogy akadémiai karrierje miatt el kell rejtenie a testét.

Soha nem felejtí el azt a napot, amikor egy kollégája emiatt félrehívta.

„Valami tenned kell ezellen – jelentette ki vidáman a másik doktorandusz, miközben hosszú, vörösre festett körmével Mina fenekére és mellére mutatott. – Ez túl sok. Így soha nem fognak komolyan venni.”

Akkoriban a szavak fájtak, de ma Mina hálás volt a megjegyzésért, mert kollégájának igaza volt. Amint megváltoztatta öltözködési stílusát, munkája több figyelmet kapott. Úgy tűnt, férfi kollégái most már a szövegeire tudtak koncentrálni a szerző helyett.

Az ajtó kinyílt, és egy inas dugta be fejét a résen.

– Mindjárt fogadják, dr. Aldaba.

Mina bólintott.

– Köszönöm.

Mély levegőt vett. *Majdnem itt az idő, papa.*

Szinte hallotta apja válaszát: „Cyrano számít rád.” Bár már régen meghalt, apja szavai tovább éltek a szívében. Ugyanezt mondta minden fontos mérföldkő előtt. Tizenhárom éven át kísérte őt az első helyek, arany csillagok és iskolai sikerek felé vezető úton. És egyszer csak már nem.

Mina megrázta a fejét, hogy kitisztítsa a gondolatait. Később majd lesz ideje, hogy elmerüljön a keserű melankóliában. Tizenhárom év jutott nekik – nem elég hosszú idő egy apának, de elég ahhoz, hogy közös álmukat kövessék, amelyet ma meg akart valósítani.

Csak rövid étkezési szünetekkel megszakítva tegnap tíz órán át nézte a régi kérdőíveket, hogy ma készen álljon a megfelelő válaszokkal. Észszerű időben feküdt le, korán kelt, megreggelizett, és még egy órát készült.

Az ajtó ismét kinyílt, ezúttal teljesen. Az inas kilépett a folyosóra, és intett neki, hogy lépjen be.

– Várják önt, dr. Aldaba.

Mina olyan magabiztossággal bólintott a férfinak, amelyet egyáltalán nem érzett.

– Köszönöm. – Átlépte a küszöböt. – Tisztelt képviselők! – kezdte, amikor odaért a székéhez. A megfelelő formális meghajlás után hozzátette: – Megtiszteltetés számomra, hogy ma itt állhatok önök előtt.

Leült a székre. Aztán megkezdődött a meghallgatás.

Két óra múlva véget ért. A végső szavazás előtt öt perc szünetet tartottak.

Csendben és kimerülten várt, idegenek kegyére bízva.

Öt perc múlva, ami egy egész életnek tűnt, a parlament tagjai visszatértek a szavazásra. Először a jobb felső sarokban villant fel egy zöld fény, majd a terem közepén. Mintha varázskéz működtette volna, röviddel ezután minden lámpa zölden világított.

Bizsergés töltötte el a testét. Hirtelen súlytalannak érezte magát. Úgy tűnt, repül, és hűvös szel

érezte a bőrén.

Sikerült! Kinevezték Cyrano királyának tanácsadójává!

A miniszterelnök felállt, a parlament többi tagja és Mina is.

– Gratulálok, dr. Aldaba – mondta a miniszterelnök. – Kinevezését jóváhagyták. Tudjuk, hogy Cyrano dicsőségére fog válni, és bölcs tanácsokkal fogja ellátni a királyt.

Mina szélesen mosolygott, miközben meghajolt.

– Köszönöm, tisztelt képviselők, megtiszteltetés számomra – mondta, de gondolatban kiáltott: *Sikerült, papa!*

Ekkor a vastag, antik ajtó kinyílt, és fülsiketítő zajjal a padlóra csapódott. Harci felszerelésben lévő férfiak rohantak be, és még mielőtt Mina felkiáltott volna, a földre vetették. Az egyikük hátrarántotta a karjait, térdével a gerincére nehezedett, és megkötözte a kezeit és a lábait.

– Mi folyik itt? – kiáltotta a miniszterelnök. – Nem törhetnek be csak úgy a parlamentbe!

– Ez a király dolga, uram – válaszolta az egyik férfi.

Minát durván felemelték, és kivitték abból a rémálomból, amivé a nagy álma vált.

Szédítő menetelés után kanyargós folyosókon és kőátjárókon keresztül úgy tűnt, a rablók elértek a céljukhoz. Legalábbis Mina ezt következtette ki abból, hogy egy ajtó elé fektették a földre. Ez az ajtó ugyanolyan vastag lehetett, mint a parlament ajtaja, de közel sem annyira díszes. Elvágták a köteleit.

– Menjen be – parancsolta az egyik férfi.

Mina kissé megingott, majd remegő kézzel nyúlt az ajtó felé. Alig érintette meg ujjával a fát, máris úgy érezte, mintha az egész világ felfordult volna. A túloldalon, ebben teljesen biztos volt, egy másik valóság rejtőzik.

Mély levegőt vett, hogy elűzze a szédülést, és benyomta az ajtót. Hangtalanul nyílt ki, és egy kis szoba tárult elé. Homály volt, és tömjénszag. Előtte vörös szőnyeg, kétoldalt padok, a szőnyeg végén gazdagon díszített oltár. A kastély egyik kápolnájában volt.

Egy csoport ember állt az oltár előtt és mellett. Mindannyian őt bámulták.

– Menjen tovább – parancsolta a mögötte álló férfi, és meglökte. Mina tétova léptekkel belépett, és kiegyenesítette a vállát.

Senki sem szólt egy szót sem. Még magas sarkú cipőjének kopogását is elnyomta a szőnyeg.

Ahogy közeledett, egyre jobban megkülönböztette az egyes személyeket. Két férfi állt az oltár mellett. Egy magasabb, tetőtől talpig éjfékete ruhába öltözött, és egy alacsonyabb, idősebb férfi, aki fehér ruhát viselt – Cyrano érseke. Félkörben elhelyezkedve két férfit és két nőt látott, indigókék egyenruhát viseltek, a királyi gárda egyenruháját. Ez azt jelentette, hogy a fekete ruhás férfi a...

Mina ránézett a férfira, aki viszonzta a pillantását.

Szeme kék volt, és mintha izzott volna. Megerősítette azokat a leírásokat, amelyeket Mina magazinokban olvasott róla, és eddig badarságnak tartott. Álla simára volt borotválva, karamell-színű bőre olyan puha volt, hogy legszívesebben végigsimította volna az ujjával. Ez a gondolat annyira szokatlan volt számára, hogy összerendezte.

A férfi mozdulatlanul bámult rá, mintha át akarná szűrni a tekintetével. Ajka keskeny vonallá préselődött. A kissé lefelé húzódó szájszögletek ellenszenvet jeleztek, meredek ránc alakult ki egyenes, fekete szemöldöke között. A szemében lobogó tűz nem sugárzott semmiféle melegséget.

Mina sok éven át számtalan alkalommal elképzelte első találkozását a királlyal. Képzeletben tökéletes meghajlást mutatott be, és elfogadták új tanácsadójának. A valóságban azonban szörnyen érezte magát, amiért a király csapata durván idehozta, és kirakta a kápolna előtt. Nem úgy tűnt, mintha szívesen látnák.

Összeszedte méltóságának darabkáit, még egyszer kiegyenesítette a vállát, megfeszítette a gerincét, és meghajolt. Miközben felegyenesedett, belélegezte a királyból áradó illatot – bőr és tölgy lenyűgöző keverékét.

Egy rövid pillantás az uralkodó arcára azonban elárulta neki, hogy valami nem stimmel. Hűvös, de szívélyes távolságtartás helyett intenzív bosszúság áradt belőle.

– Kegyelmed... – kezdte Mina.

– *Felség* – szakította félbe a férfi mosoly nélkül, hangja lágy bariton volt, amitől valami mélyen rezegni kezdett a lányban.

– Hogyan? – Kissé oldalra hajtotta a fejét.

– A helyes megszólítás: *felség*. Ezenkívül hölgyeknél a térdhajtás a szokásos udvariassági gesztus, nem a meghajlás.

Igaza volt. Azonban ezalól kivételt képeztek a női parlamenti képviselők és a királyi tanácsadók.

Olyan okokból, amelyeket ő maga sem értett teljesen, Mina úgy döntött, nem hagyja a dolgot ennyiben, hanem megmagyarázza viselkedését.

– Elnézést, *felség*. Újonnan kinevezett tanácstagként úgy döntöttem, hogy a tanácsadóknak a szokásos üdvözlést alkalmazom.

– Ki van rúgva. Azonnali hatállyal. A legrövidebb ideig hivatalban lévő személyként fog bevonulni a történelembe.

Gonosz szavai úgy hatottak a lányra, mint egy ökölcsapás. Könnyek szöktek a szemébe, de visszatartotta őket.

Valójában csak néhány hónap múlva kellett volna találkoznia a királlyal – méghozzá a nagy tanácsteremben, nem pedig egy szűk kápolnában, alig néhány lépésre az érsektől, aki udvariasan figyelmen kívül hagyta a beszélgetésüket.

– Természetesen egy térdhajtás nevetséges lett volna ebben a ruhában – folytatta a király.

Mina halkán felszisszent. Kinyitotta a száját, és összehúzta a szemöldökét. Szeme előtt lepergett az a sokévnnyi erőfeszítés és áldozat, amelyet szívesen hozott a cél érdekében, hogy tanácsot adjon ennek az arrogáns embernek.

Apja szavai visszhangoztak a fülében: „Cyrano számít rád.” De egy ilyen király mellett nem sokat tehetett Cyranoért.

– Nos, ha csak azért hívott ide, hogy kirúgjon, akkor elérte a célját – mondta. – És ha nem bánja, akkor most szeretnék elbúcsúzni, *felség*. – Titkon büszke volt a megvetésre, amit a szavai sugároztak.

A királyt azonban nem hatotta meg.

– Sajnos nem így van. Ha ilyen egyszerű lenne, akkor küldtem volna egy üzenetet. Azért van itt, mert hetek óta hiába kerestük.

– Ez abszurd. Az állásinterjúmat hat hónapja tervezték. Ráadásul nem bujkáltam.

– Ezt a hibát kijavítottuk. Most folytathatjuk.

– Folytatni mivel? – kérdezte Mina. Pedig egyáltalán nem volt biztos benne, hogy hallani akarja-e a választ.

– Az esküvőnkkel.

A férfi először, amióta ott állt előtte, elfordította a tekintetét, hogy megnézze az óráját. Mina hirtelen veszteséggé érezte, hogy már nem áll a figyelme középpontjában.

– Az esküvőnkkel? – kérdezte rekedten.

A király elégedetlenül horkantott.

– Az ön intelligenciájáról szóló jelentések számomra erősen eltúlzottnak tűnnek. Nézzen körül. Biztos nem egy kápolnában találkozom a tanács tagjaival.

A lány újra kinyitotta a száját, mire a király fintorgott.

– Már a ruhája is épp elég szörnyű. Ha még ráadásul úgy is néz, mint egy hal, az nem javít a helyzeten.

Mina becsukta a száját, és résre szűkítette a szemét.

– Rövidlátó? – kérdezte a király. – Azt meg tudjuk oldani. A szemüveg öregíti.

Mina zavarodottan ráncolta a homlokát. Igen, tudta, hogy néz ki, de nem volt annyira hiú vagy naiv, hogy a szemüvegre fogja. Harminchat évesen már nem volt fiatal. Átugrotta a fiatalágát, hogy biztosítsa magának az állásinterjút a parlament előtt.

Sóhajtva lehunyta a szemét, és megdörzsölte a halántékát.

– Azt hiszem, itt valami tévedés történt. A nevem dr. Mina Aldaba. Hat hónappal ezelőtt jelentkeztem egy tanácsadói állásra, és meghívtak...

A király egy lépést tett felé, és felemelt kezével félbeszakította.

– Tudjuk, ki maga. Dr. Amina Aldaba, Ajit és Elke Aldaba egyetlen lánya. És bár tévedés történt, nem mi vagyunk érte a felelősök.

A tekintete kihűlt, de Mina képtelen volt elfordítani a tekintetét, elveszett szemének ibolyakék tengerében. Elektromos bizsergés futott végig a gerincén.

– Minden rendben – biztosította a király. – De késésben van. Folytassuk. – Az érsek felé fordult, akinek jelenlétét Mina szinte el is felejtette. – Kezdhetjük?

– Kezdeni? – vetette közbe Mina.

Az érsek bocsánatkérő pillantást vetett rá, majd bólintott a királynak.

– Igen... felség.

Mina egy kis diadalérzetet érzett a szemrehányó hangnem miatt. Legalább nem csak ő van megdöbbenve a király viselkedésén.

– Én, Samuel érsek, ünnepélyesen megáldom az Alden király és Ajit Aldaba által kötött házasságot, amely a két családot szent kötelékkel egyesíti. – A királyhoz fordult. – Zayn Darius d'Argonia, Cyrano királya, üdvözlöm Amina Elin Aldabát feleségedként és királynédként. Gondoskodj róla, minden tekintetben egyenrangú hitvesedként bánj vele, és kapcsolatokat virágozni fog, és boldogságot és örömet hoz Cyranóra.

Minát hideg veríték öntötte el.

Feleség? Királyné? Hitves?

A király esküvőről beszélt, de ez abszurd. Még soha nem találkoztak.

Az érsek közben tovább beszélt. Szavai kavargtak Mina fejében, de egyet sem értett belőlük. Ő a király tanácsadója akart lenni, nem a felesége!

Ebben a pillanatban az érsek Mina felé fordult. Zayn király nagy, erős kezével megfogta Mina könyökét. A belőle áradó hő perzselt, a tekintete fogva tartotta. Szorítása gyengédnek tűnt, bár arckifejezése gúnyosnak.

– Amina Elin Aldaba. A mennyei fény ragyogja be azt a nőt, aki férjét királyának tekinti. Tekintsd férjedet királyodnak. Ha tiszteled és támogatód őt, azzal Cyranót is tiszteled és támogatód. Isten előtt ünnepeljük az ígéret beteljesülését, amelyet apáitok adtak, hogy családokat örökre összekössék a házasság szent kötelékével. Legyen egyesülésetek a szeretet és az öröm jele, házasságotok gyermekekkel áldott, uralkodásotok hosszú és gyümölcsöző.

Mina megdöbbenve csóválta a fejét. Amikor az érsek kimondta apja nevét, az emlékek áradata öntötte el. Láta apját, ahogy újra és újra azt mondja: „Cyrano érdekében...”

Hirtelen minden értelmet nyert.

Nem az volt a közös álmuk, hogy ő a király tanácsadója legyen. Mindent félreértett. Apja azt akarta, hogy ő legyen a királyné!

Mellette a király térdre ereszkedett, és mindenki más is követte a példáját. Mindenki, kivéve az érseket és Minát.

– Térdeljen le – suttogta az érsek, és Mina térdre ereszkedett. – Amikor felállnak, Cyrano királyként és királynéjaként állnak fel, szent házasságban egyesülve a nemzet javáért.

Amikor a király felállt, megfogta Mina könyökét, és felhúzta magával.

Az érsek meghajolt előttük, és elismerte őket új uralkodókként. A király elengedte Minát, megölelte az érseket, és kikísérte a kápolnából.

Mina utánuk bámult. Gondolatok cikáztak a fejében.

Cyrano érseke adott férjhez ... Papa büszke lenne rám... Papa...

Az apja kiházasította! A királyhoz! Elrendezett házasság? De hát ilyen manapság már nem létezik! Ő tudós, nem királyné!

Térde megroggyant. De a visszatért királynak sikerült időben megtámasztania, miközben fagyos pillantást vetett rá. Mina sietve elfordult, és keresett valamit, amire koncentrálna. Legbelül tudta, hogy nincs menekvés, de mégsem adhatta fel.

– Nincs kiút – mondta a király, mintha olvasna a gondolataiban.

Mina megrázta a fejét.

– Kell lennie. Érvénytelenítés, válás...

– A király rendelkezett így.

– Te vagy a király.

– Akkor még nem voltam. Nincs alternatíva. Minden lehetőséget kimerítettem.

– Ez nem lehet igaz – mondta. – Cyrano modern európai ország.

Mintha egy makacs kisgyerekekkel beszélne, a király egy pillanatra lehunyta a szemét, és halkán felsóhajtott.

– Azok vagyunk. És mint sok modern országban, könnyebb egy törvényt életbe léptetni, mint hatályon kívül helyezni. A házasságunk felbontása alkotmánymódosítást igényelne.

– De te vagy a király.

Zayhn szeme összeszűkül. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha csalódást látna benne.

– A király nem áll a törvény felett. Borzongok a gondolattól, hogy milyen javaslatokat tettél volna nekem tanácsadóként.

– Soha nem adtam volna ilyen tanácsot. Bocsáss meg a célzásért, nem vagyok a legjobb formában. Nem mindennap ejtenek foglyul és visznek el a saját meglepetéscsüppömre.

Valami együttérzésféle suhant át a férfi az arcán, de rögtön eltűnt.

– Természetesen a következő napokban meg kell beszélnünk a feltételeket, de egyelőre tudnod kell a következőket. Apám iránti tiszteletből te leszel a királyné, minden ezzel járó jogosultságokkal. Ez magában foglalja a személyes testőrséget, a palota királynéi lakosztályainak használatát és egy éves fizetést. A királynéi bál megtervezése és szervezése lesz az első hivatalos feladatod.

– De az két hét múlva lesz!

– Mint már mondtam: több időbe telt, mint gondoltuk, hogy megtaláljunk téged.

Mina majdnem felnevetett. Úgy hangzott, mintha az ő hibája lenne.

– Az őreid Marwa és d'Tierrza lesznek – mondta a király.

Két nő lépett előre. Az egyik hosszú barna haját szoros copfba fonta, hasonlóan Minához. A másik merész, ezüstszőke pixie frizurát viselt.

A szőke mély, dallamos hangjában vidámság csengett, amikor meghajolt és így szólt:

– Felség...

A másik nő is követte példáját. Mina mosolyogva bólintott nekik – derűsen, és egyben hálásan a katonás viselkedésükért.

– Van még néhány más ügy, amit meg kell beszélnünk – folytatta a király. – De az várhat. Van még egy találkozó. Az örök elkísérnek a lakosztályodba. Holnap reggel nyolckor találkozunk az irodámban, akkor átnézzük a többi.

Aztán testőreivel együtt elhagyta a szobát.

Mina most egyedül maradt az örökkel, és hirtelen a kis kápolna hidegebbnek és üresebbnek tűnt. Borzongás futott végig rajta.

– Felség? – szólt Marwa.

Beletelt néhány pillanatba, mire rájött, hogy a nő hozzá szól. Elhúzta a száját.

– Kérem, szólítson Minának.

A nő bólintott.

– Mina. Szeretné, ha elkísérné a szállására?

– Ha a városi lakásomat érte, akkor igen. Megtenné? – kérdezte Mina reménykedve.

D'Tierrza hangosan felnevetett.

– Megérdemelné, de sajnos nem tehetjük. Legalábbis addig nem, amíg nem vizsgáltuk át és biztosítottuk a területet – tette hozzá kacintva.

Biztosan jó barátai lesznek a palotában. Mina bólintott.

– Menjenek előre.

Marwa és d'Tierrza megfordultak, Mina pedig követte őket a kápolnából.

A folyosók, amelyeken végigmentek, homályosak voltak, és egyértelműen nem nyilvánosak. A gyenge lámpák éppen annyira világítottak, hogy a sima márványpadlót lehetett látni.

– Itt vannak a lakóhelyiségek. Idővel meg fogja ismerni a folyosókat – mondta d'Tierrza a

harmadik kanyar után.

Végül egy újabb faajtó előtt álltak meg. Mina összereszt. Eddig minden faajtó mögött újabb katasztrófa rejtőzött. Milyen rémálom várhat itt?

De ezúttal nem újabb rémálom várt rá, hanem a paradicsom.

Előtte egy tágas szoba terült el, világos márványfalakkal és -padlóval. A központi nappaliból számos boltíves folyosó vezetett további szobákba. A bútorok gyönyörűek voltak, és mindenhol színes párnák és takarók.

Amikor Mina be akart lépni, d'Tierrza a vállára tette a kezét.

– Hívja fel Roz Chastain a bál miatt. Ő segíteni fog, mert maga új itt. Bízva rá nyugodtan az egészséget. – Elővett egy papírt és tollat, és ráírta a számot.

Mina bólintott. Először, mióta belépett a palotába, megkönnyebbülést érzett.

– Köszönöm.

D'Tierrza elmosolyodott.

– Hiszek magában. Még soha nem láttam senkit, aki ilyen hatással lett volna rá. Teljesen elvesztette a fejét... ami csak jót tehet neki.

Ezekkel a rejtélyes szavakkal a szobába tolta Minát, és egyedül hagyta, hogy felfedezze új lakhelyét.

Volt egy hálószoba, egy fürdőszoba csempézett káddal, egy iroda lélegzetelállító kilátással, valamint egy hatalmas erkély kilátással a tengerre. Bár a lakosztály elegáns volt, úgy tűnt, évtizedek óta nem modernizálták. A nappaliban és a hálószobában tárcsás telefonok, három ősrégi tévé, amelyek biztosan nem voltak csatlakoztatva Cyrano kábelhálózatához, számítógép sehol.

Valójában csak egy laptop és megfelelő WiFi hiányzott, és akkor ez lett volna a tökéletes hely egy kutatási szabadságra. Természetesen nem neki. A tudományos karrierjének ezzel befellegzett, nem maradt más választása, mint csendben visszavonulni.

Bement a hálószobába. Annyira fáradt volt, hogy leborult az ágyra, anélkül hogy levetkőzött vagy kibontotta volna a copfját. Hátára fordult, és a mennyezetet bámulta. Nem tudta tovább elnyomni az érzéseit.

Ő Cyrano királynéja, és a legnagyobb álma füstölgő hamuvá változott.

Apja halála óta először sírva aludt el.

2. FEJEZET

Némelyik férfit a szenvedélyei vezérlik, és gondolkodás nélkül követik az ösztöneiket. Elhunyt apja nagy bánatára Zayn Darius d'Argonia, Cyrano legfiatalabb koronázott királya nem tartozott ebbe a kategóriába.

De ez az öregember hibája volt. Végül is ő nevelte úgy, hogy önbizalma hatalmas lett, és akaratereje, hogy a saját útját járja, megingathatatlan. És már korán eldöntötte, hogy ez az út a gondos tanulás és tervezés útja lesz.

Egy dolgot el kellett ismernie apjának: a legtöbb kérdésben feltétel nélkül támogatta.

Apja úgy vélte, az önállóság egy király alapvető tulajdonsága. Természetesen egyikük sem hitte, hogy Zayn ilyen hamar király lesz, és azt sem, hogy az erkölcsi irányítúje lesz az egyetlen, ami megóvja az országot a király meggyilkolását követő szörnyű időkben az összeomlástól.

Sokan azt hitték, hogy a parlament irányítja az országot. Tévedtek. A cyranói monarchia választott képviselőkn keresztül hangot adott népe akaratának, de a király megtartotta az ország feletti uralmat. És nem ő lesz az, aki elveszíti a hatalmát – sem rossz tervezés, sem elhamarkodott cselekedetek, és főleg nem egy házasság miatt.

A királyné kiválasztása a legnagyobb diadala kellett volna hogy legyen – egyfajta jövedelmező csali, amely stratégiai előnyöket biztosít Cyranónak. A nőnek, akiből királyné lesz, kellett rendelkeznie bizonyos tulajdonságokkal: intelligencia, gyors felfogás, együttérzés, határozottság, stílusérzék, emellett mindig kiegyensúlyozottnak kellett lennie. És valami valódi értéket kellett hoznia a koronának: pénzt, kapcsolatokat... valami kézzelfoghatót.

Nem lehetett polgári származású. Nem lehetett ókonzervatív. Nem mutathatta ki az érzéseit a gyönyörű zöld szemével, amikor valaki nyíltan beszélt vele.

És most? Kapott a nyakába egy szelíd tudóst, aki egyáltalán nincs felkészülve a nyilvános életre.

Egyszerűen érthetetlen. Apja mindvégig mindent megtett, hogy támogassa. Természetesen Zayn fontolóra vette a nyilvánvalót: hogy Mina családja valamilyen módon zsarolta a néhai királyt. De erre nem volt semmilyen bizonyíték.

Bár apja messze nem volt angyal, Zayn nem hitte, hogy olyan titkai lettek volna, amelyekért feláldozta volna a fiát. Alden királynak semmi sem volt fontosabb a családnál. Sehogy sem állt össze a kép – főleg az öreg király házassággal kapcsolatos hozzáállását tekintve.

„A királynéd lesz a legnagyobb segítséged és társad. Rajta fog múlni, hogy az emberek sikeresnek vagy sikertelennek tartanak-e. Megtalálni őt és beleszeretni, méghozzá minél hamarabb – ez most a legfontosabb feladatod.”

Zayn erre mindig csak a szemét forgatta, de Alden kitartott:

„Komolyan mondom, fiam. Nem akarok többet hallani erről a »stratégiai szövetség« badarságról. Azt akarom, hogy szerelmes legyél – méghozzá gyorsan.”

„És a titokzatos ismeretlen státusza és alkalmassága nem számít?” – kérdezte Zayn.

Alden király rövid ideig lehunyta a szemét, amit ő győzelemként könyvelt el.

Ma már jobban tudta. Apja azért nem nézett a szemébe aznap, mert kétszínű volt.

Miért bajlódott azzal, hogy szerelemről és házasságról beszéljen, ha már rég eljegyezte a fiát? Talán nagyobb stratégia volt, mint ő gondolta volna. Talán tartozott valakinek egy szívességgel, és a fia lett az. Az uralkodók körében ez a fajta viszonzás még mindig szokásos volt.

Bármennyire logikusnak is tűnt, ez egyszerűen nem illett apja karakteréhez. Apja tiszteletre méltó ember volt, és Barbara királyné volt élete nagy szerelme. Akkor miért adta férjül a fiát egy idegenhez? És miért titkolta ezt előle?

Az eljegyzési szerződés Zayn születése előtt néhány héttel kelt, az akkori érsek, Henry ellenjegyezte, és mind Alden király, mind Mina apja aláírta. Furcsa módon az anyák aláírása hiányzott.